

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218203777
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2218203777.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ B. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. S. XX, S. S., t.č. ÚVTOS Leopoldov, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., so sídlom Hollého 20, Hlohovec, IČO: 47 256 371, 2/ U. W., nar. X.X.XXXX, bytom J. S. XX, S. S., o zaplatenie sumy 23.967,85 eur s prísl., o odvolaniach žalobcu, žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 19Csp/170/2018-298 zo dňa 5. septembra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 19Csp/170/2018-304 zo dňa 25. septembra 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. potvrdzuje a vo výroku III. mení tak, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úrok z úveru v sume 2.089,26 eur a úrok z úveru 6,49 % ročne zo sumy 19.463,63 eur od 19.4.2017 do zaplatenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odvolanie žalovanej 2/ sa odmieta.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením prvým výrokom návrh žalovaného 1/ na prerušenie konania zamietol, druhým výrokom žalovaným 1/,2/ uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 21.878,59 € a 5 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 20.207,92 € od 19.04.2017 do zaplatenia, tretím výrokom žalobu zamietol v časti o zaplatenie 2.089,26 € a 6,49 %-ného ročného úroku zo sumy 19.463,63 € od 19.04.2017 do zaplatenia, štvrtým výrokom žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu 100 % trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne s poukazom na § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 8, § 511 ods. 1 OZ, § 497 OBZ, § 162, 164, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a vecne tým, že žalovaný 1/ navrhoval konanie prerušiť, kým sa nerozhodne o jeho bližšie nešpecifikovanom odvolaní v exekučnej veci vedenej súdom prvej inštancie pod 8Er/530/2014. Prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho súdneho alebo iného konania síce pripúšťa § 164 CSP, no z jeho doslovného znenia po porovnaní s § 162 CSP, ktorý obsahuje dôvody obligatórneho prerušenia konania, vyplýva, že v prípade § 164 CSP je len na súde, či konanie na návrh strany preruší. Mohol by tak urobiť až po tom, ak neuspeli iné vhodné opatrenia, ktoré mu toto ustanovenie ukladá najprv vykonať. Súd prvej inštancie sa oboznámil s exekučnou vecou z pripojeného spisu (sp. zn. 8Er/530/2014), na ktorú žalovaní poukazovali, a nepovažoval za hospodárne konanie o žalobe prerušovať kvôli tomuto exekučnému konaniu ani kvôli akémukoľvek odvolaciemu konaniu v tejto súvislosti. Posúdeniu žalobcom uplatneného

nároku a rozhodnutiu o žalobe spomínané exekučné konanie nebráni. Z týchto dôvodov návrh na prerušenie zamietol spolu s rozhodnutím vo veci samej (analog. § 162 ods. 3 CSP). Podpísaním zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere došlo medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi k uzatvoreniu zmluvy, ktorá v sebe zahŕňa dvojaký typ zmlúv: jednak zmluvu o stavebnom sporení podľa zákona č. 310/1992 Zb. a jednak zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka. Žalobca pri uzatváraní zmluvy konal ako stavebná sporiteľňa, ktorou môže byť podľa § 2 ods. 2 z. č. 310/1992 Zb. len banka, a disponujúc voľnými zdrojmi fondu stavebného sporenia na základe § 12 ods. 1 cit. zákona sa zaviazal žalovaným poskytnúť do času pridelenia cieľovej sumy stavebného sporenia medziúver a žalovaní ako spoludlžníci podľa § 511 ods. 1 OZ sa zaviazali tieto sumy vrátiť spolu s úrokmi. Takto vymedzený predmet zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere potom zodpovedá definícii zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“). Vzhľadom na záväzok poskytnúť medziúver uzatváral žalobca zmluvu v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 OZ. Z absencie údajov v zmluve, ktoré by žalovaných identifikovali ako podnikateľov, je zrejmé, že žalovaní pri uzatváraní zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa považujú za spotrebiteľov (§ 52 ods. 4 OZ). Keďže predmetná zmluva bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, vzťah z nej vyplývajúci je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 ods. 1 OZ). Súd prvej inštancie ale po preskúmaní podmienok medziúveru nezistil, že by sa žalobcom uplatňovaný nárok opieral o neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaní čerpali medziúver 20.000 €, ktorý im žalobca poskytol v súlade s § 497 OBZ a čl. I ods. 1 zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere. Podľa čl. II ods. 1 zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere sa žalovaní zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať 6,49 %-ný ročný úrok z medziúveru mesačnými splátkami po 108,17 €, ďalej platiť mesačný poplatok za poistenie 8 € a vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady po 32 €. Žalovaní sa však dostali do omeškania v máji 2015 a niekoľko mesiacov žiadne úhrady nevykonali. Pre prípad viac ako trojmesačného omeškania sa strany v čl. VI. ods. 3 zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere dohodli na práve žalobcu žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (tzv. právo na „zosplatnenie“ podľa § 565 OZ). Keďže plnenie zo zmluvy bolo dohodnuté v splátkach, žalobca bol pred uplatnením tohto práva viazaný § 53 ods. 8 OZ, ktorý od žalobcu ako dodávateľa v spotrebiteľskom vzťahu požadoval, aby žalovaných vopred upozornil na možnosť tzv. „zosplatnenia“ úveru. Na tento účel vyhotovil žalobca pre každého zo žalovaných samostatné upozornenie vo forme listov, ktoré odoslal na adresu ich trvalého bydliska, ktorú uviedli už v zmluve o medziúvere a stavebnom úvere a ktorá je inak naďalej aktuálnou adresou trvalého pobytu oboch žalovaných. Žalovaný 1/ namietal, že od 29.04.2015 sa už nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a že výzvy žalobcu mu boli doručené až 28.06.2018 a ďalšia výzva 25.07.2018. Žalovaná 2/ žiadne konkrétne námietky v súvislosti s doručovaním nevzniesla. Aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú, je vo všeobecnosti nevyhnutné, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon vo forme písomnosti, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, teda len čo sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (R 27/2011). Z vykonaného dokazovania je jasné, že zásielky s upozornením boli uložené na pošte 18.05.2018. Pokiaľ ide o žalovanú 2/, ktorá nenamietala, že by jej čokoľvek bránilo v prevzatí zásielky, v súlade s judikatúrou platí, že okamihom uloženia zásielky na pošte mala možnosť oboznámiť sa jej obsahom (porov. R 85/2018). To znamená, že zásielka žalobcu obsahujúca upozornenie na omeškanie a možnosť „zosplatnenia“ medziúveru jej bola účinne doručená v zmysle § 45 ods. 1 OZ, a to bez ohľadu na to, že si uloženie zásielku na pošte napokon nevyzdvihla. Rovnaké závery sa uplatnia aj v prípade ďalšieho žalobcovho právneho úkonu, ktorým uplatnil svoje právo dohodnuté na základe § 565 OZ v čl. VI ods. 3 zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere a medziúver „zosplatnil“, pretože žalovaní naďalej neplatili. Aj v tomto prípade boli zásielky obsahujúce „zosplatnenie“ odoslané na adresu trvalého pobytu žalovaných a keďže sa ich nepodarilo hneď doručiť, boli od 31.08.2015 uložené na pošte. Týmto okamihom možno aj túto zásielku určenú pre žalovanú 2/ považovať za doručenú v súlade s § 45 ods. 1 OZ. Podľa doručienky, ktorá sa inak považuje za verejnú listinu zakladajúcu domnienku pravdivosti svojho obsahu (§ 111 ods. 1 CSP), žalovaná 2/ nakoniec zásielku aj prevzala dňa 04.09.2015, takže o tom, že tento právny úkon žalobcu sa dostal do sféry jej vplyvu, nemožno mať pochybnosti. Čo sa týka otázky okamihu doručenia upozornenia a „zosplatnenia“ žalovanému 1/, súd prvej inštancie zastával názor, že oba právne úkony žalobcu treba považovať za doručené v deň, keď boli pre žalovaného 1/ uložené na pošte. Je síce pravda, že žalovaný 1/ sa už v tom čase nenachádzal na adrese svojho trvalého pobytu, no podľa názoru súdu prvej inštancie bola dôležitá okolnosť, že obe zásielky sa žalobcovi vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote. Pošta teda konala v súlade s § 34 ods. 1 z. č. 324/2011 Z. z. o poštových službách a o zmene a doplnení

niektorých zákonov, podľa ktorého ak nemožno poštovú zásielku dodať adresátovi, poštový podnik ju vráti odosielateľovi s uvedením dôvodu nemožnosti jej dodania. Dôvody nemožnosti dodania zásielky plynú z § 34 ods. 2 cit. zákona, ktorý o. i. stanovuje, že takýmto dôvodom je, keď adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote [písm. b)], ale tiež, keď adresáta na adrese uvedenej na poštovej zásielke nemožno zistiť, a nemožno ju ani doposlať na inú známu adresu, ak bolo doposlanie poštovej zásielky dojednané v poštovej zmluve [písm. d)]. Adresát je pritom povinný podľa § 33 ods. 3 cit. zákona vykonať technické a organizačné opatrenia umožňujúce dodávať mu poštové zásielky, najmä používať funkčnú domovú listovú schránku na dodanie listových zásielok a označiť domovú listovú schránku a vchod do bytu údajmi potrebnými na vykonanie dodania [písm. c)]. Z týchto ustanovení možno vyvodiť, že adresát nesie zodpovednosť nielen za riadne a správne označenie svojej listovej schránky, ale aj za to, že napriek svojej dlhodobej neprítomnosti nezmení označenie svojej listovej schránky a zároveň si pre tento prípad nedojedná možnosť doposlania zásielky tak, ako to predpokladá § 34 ods. 4 písm. d) cit. zákona. Výsledkom takéhoto opomenutia adresáta je, že pošta vráti zásielku odosielateľovi podľa § 34 ods. 1 cit. zákona s poznámkou, že adresát si ju neprevzal v odbernej lehote (pokiaľ táto márne uplynie), a nie s poznámkou, že adresát je neznámy. Odosielateľ tak nemá ani možnosť získať vedomosť o tom, že adresát sa na dotknutej adrese nezdržiava a je dobromyseľný v tom, že zásielku doručoval na správnu adresu. Naopak, je to práve adresát, ktorý má vo svojej moci dojednať s poštovým podnikom doposielanie zásielok na inú adresu, alebo ešte jednoduchšie: oznámiť svojmu zmluvnému partnerovi zmenu adresy na doručovanie. Pokiaľ teda žalovaný 1/ neoznámil žalobcovi zmenu adresy na doručovanie písomností, nezmenil označenie domovej listovej schránky ani nedojednal doposielanie zásielok na inú adresu, musí znášať s tým spojené následky, ktoré sa prejavujú najmä v tom, že zásielky odoslané na túto adresu sa budú považovať za riadne doručené v súlade s § 45 ods. 1 OZ dňom ich uloženia na pošte. Podľa názoru súdu prvej inštancie výklad pripúšťajúci účinky doručenia zásielky obsahujúcej právny úkon v podobe písomnosti za takýchto okolností neodporuje ani vyššie citovanej judikatúre (R 27/2011), ktorá požiadavku, aby mal adresát objektívnu možnosť sa so zásielkou oboznámiť, formuluje ako všeobecné pravidlo, teda zjavne ako pravidlo pripúšťajúce výnimky. Účinky doručenia upozornenia žalobcu a „zosplatnenia“ by však nastali aj vtedy, keby súd prvej inštancie nezaujal vyššie opísaný názor. Žalovaní totiž uzatvárali zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere ako spoludlžníci (porov. ich označenie v hlavičke zmluvy, kde sa vo vzťahu k obojom nim uvádza leg. skratka „dlžník“, a podpisovú časť zmluvy). V dôsledku toho sú z tohto právneho úkonu zviazaní v zmysle § 511 ods. 1 OZ spoločne a nerozdielne. Pokiaľ je teda veriteľ podľa cit. ustanovenia oprávnený žiadať plnenie od ktoréhokoľvek zo spoločne zviazaných dlžníkov, teda nemusí vyzvať na plnenie všetkých dlžníkov, je zjavné, že aj právny úkon vyvolávajúci predčasnú splatnosť dlhu má účinky vo vzťahu k všetkým spoločne zviazaným dlžníkom. Keďže žalobca riadne doručil upozornenie podľa § 53 ods. 8 OZ a na to nadväzujúce „zosplatnenie“ žalovanej 2/, účinne tým vyvolal následky predpokladané § 565 OZ, teda možnosť požadovať zaplatenie dlžných úrokov z medziúveru a jeho istinu od oboch žalovaných ako spoludlžníkov. Čo sa týka námietok žalovaných proti úkonom žalobcu, exekučného súdu a súdnej exekútorky v súvislosti s prebiehajúcim exekučným konaním vedeným na súde prvej inštancie pod sp. zn. 8Er/250/2014, tieto nemohli žalobou uplatňovaný nárok spochybníť. Pokiaľ žalobca zablokoval účet žalovaného 1/ konajúc na príkaz súdnej exekútorky, nekonal svojvoľne, ale tak, ako mu to ukladá § 95 ods. 1 z. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „EP“). Keby tak žalobca neučinil, vystavil by sa prinajmenšom hrozbe žaloby zo strany poškodených ako oprávnených v exekučnom konaní alebo poriadkovej pokute zo strany súdu. Okrem toho, pokiaľ by mal súd prvej inštancie prihliadať na námietky takéhoto druhu a vyvodzovať z nich neopodstatnenosť žalobcovho nároku, neprípustne by tým nahrádzal činnosť exekučného súdu a v konečnom dôsledku by zasahoval do právomocí súdneho exekútora. Súdnym exekútorom vykonáva exekúciu na základe § 2 ods. 1 EP ako štátom určená a splnomocnená osoba na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná činnosť“). Exekučnú činnosť vykonáva čestne, zodpovedne a svedomito a bez zbytočných prietahov (§ 29 ods. 1 a 3 EP). Jedným zo spôsobov vykonávania exekúcie je aj exekúcia prikázaním pohľadávky z účtu v banke (§ 93 ods. 1 písm. a) EP) tak, ako to je aj v prejednávanej veci. Cieľom exekúcie je vymoženie povinnosti uloženej exekučným titulom, v danom prípade uspokojenie peňažnej pohľadávky oprávnených, a to aj spôsobom spočívajúcim v zablokovaní sumy vo výške pohľadávky a jej príslušenstva prostredníctvom žalobcu ako banky (stavebnej sporiteľne). Preto je pojmovo vylúčené, aby sa v civilnom sporovom konaní akýmkoľvek spôsobom bránilo úkonom smerujúcim k prikázaniu pohľadávky (pozri v tomto zmysle tiež rozhodnutie Ústavného súdu ČR, III. ÚS 937/2006). Exekúciu prikázaním pohľadávky vykonáva súdny exekútor v postavení verejného činiteľa (§ 5 ods. 1 EP) a ako súčasť výkonu verejnej moci (§ 5 ods. 2 EP). Súdnym exekútorom okrem toho preto nemožno ani označiť ako stranu v civilnom sporovom konaní a jeho právomoc konať nemožno v civilnom sporovom konaní

zakázať (pozri v tomto zmysle R 123/1999). Podľa názoru súdu prvej inštancie možno na prejednávanej vec uplatniť aj ustálenú judikatúru (R 63/2003), ktorá sa síce týka konkurzného konania, no jej východiská a závery sú rovnako použiteľné aj v exekučnom konaní. Aj pre exekučné konanie totiž platí, že tak, ako každé súdne konanie, ide o autonómne konanie v tom zmysle, že postupovať v ňom, robiť úkony a iným spôsobom ovplyvňovať jeho priebeh, môže len súd, na ktorom exekučné konanie prebieha a len v rámci tohto konania. Do súdneho konania nemôže zasahovať žiaden iný súd (s výnimkou súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku), ale ani ten istý súd v rámci iného konania. Rozhodnutím vydaným v inom súdnom konaní nemožno súdnemu exekútorovi ukladať povinnosti, ktorými by sa upravoval jeho postup v exekučnom konaní. Takýto postup by mohol viesť k situácii, že by súdnemu exekútorovi boli dané vzájomne si odporujúce pokyny. Súd konajúci v civilnom sporovom konaní tak nemôže ani preskúmať postup súdneho exekútora a exekučného súdu. Žalovaní sa tak nemôžu spoľahnúť na civilný súd a očakávať, že v rámci posudzovania žalovaného nároku vyhodnotí postup exekučného súdu, súdnej exekútorky a žalobcu konajúceho na jej príkaz a z tohto dôvodu žalobe nevyhovie. Tým by sa totiž obchádzali pravidlá samotného exekučného konania, ktoré poskytujú povinnému rôzne prostriedky ochrany, akými sú námietky proti exekúcii (§ 50 EP) a jej trovám (§ 201 ods. 2 EP), návrh na odklad (§ 56 ods. 1 EP) alebo zastavenie exekúcie (§ 58 ods. 1 EP). Všetky vymenované prostriedky umožňujú povinnému účinne sa brániť voči výkonu exekúcie v rozpore s Exekučným poriadkom. Na tom nič nemení ani skutočnosť, ak povinný tieto prostriedky využije a pritom neuspéje, teda tak, ako sa to stalo aj žalovanému 1/ v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie len pre poriadok doplnil, že ani po oboznámení sa s exekučným spisom nezistil nič, čo by spochybňovalo žalobcov nárok. Žalovanému 1/ bolo právoplatne uložené nahradiť úkladnou vraždou spôsobenú škodu, ktorá sa riadne vymáha v ex. veci sp. zn. 8Er/530/2014, exekučný titul nebol zrušený ani nebola odložená jeho vykonateľnosť. Exekúcia napokon nebola ani odložená a ani zastavená.

2. Žalobcovi tak vzniklo právo žiadať od žalovaných zaplatať poskytnutej istiny medziúveru naraz, ktorá v čase „zosplatnenia“ pozostávala z istiny 19.887,97 €, z úrokov 632,29 € a poplatkov za poistenie v sume 112 €, celkovo teda 20.632,26 €. Keďže žalovaní po „zosplatnení“ zaplatili na istine ešte 424,34 €, ich celkový vyčíslený dlh tak predstavuje 20.207,92 €. V dôsledku „zosplatnenia“ a pretrvávajúceho omeškania majú žalovaní povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania v zákonnej výške (§ 369 ods. 1 OBZ, § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.), t. j. vzhľadom na aktuálnu sadzbu ECB 5 % ročne, a to jednak v podobe žalobcom správne vyčísleného úroku do 18.04.2017 v sume 1.670,67 € a ďalšieho pokračujúceho úroku.

3. Žalobca si zároveň uplatnil úrok 6,49 %-ný ročný úrok po „zosplatnení“ úveru, ktorý mu ale nemožno priznať, pretože nemá oporu v Občianskom, ale ani Obchodnom zákonníku. Okrem toho, že podľa zákona č. 102/2014 Z. z. a ním doplneného § 52 ods. 2 OZ sa na daný vzťah vždy prednostne uplatnia ustanovenia občianskeho práva, nemožno súhlasiť s predpokladom žalobcu, že nárok na zaplatať úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie. Takéto chápanie úrokov môže vyplývať z § 503 OBZ, v súvislosti s ktorým súd prvej inštancie považoval za potrebné zdôrazniť, že cit. ustanovenie je ustanovením na prospech dlžníka, a nemožno ho vykladať tak, ako to vyplýva zo žaloby. Dôvodom je, že jeho prvá veta upravuje právo (nie povinnosť) dlžníka vrátiť peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Druhú vetu tohto ustanovenia treba vykladať v nadväznosti na prvú vetu, ktorou sa toto právo zakotvuje. Druhá veta síce hovorí o „povinnosti“ dlžníka zaplatať úroky, no táto povinnosť je konkretizovaná tak, že sa týka „len [obdobie] od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov“. Z druhej vety nemožno odvodiť záver, že veriteľovi zakladá právo požadovať úroky aj po „zosplatnení“ dlhu. Z naznačeného vzťahu prvej a druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom druhej vety je práve vylúčiť právo veriteľa požadovať úrok za obdobie do pôvodnej splatnosti dlhu. Dlžník mu totiž vracia peňažné prostriedky predčasne, čím veriteľ opätovne nadobúda právo disponovať s nimi. Úrok pritom predstavuje odmenu veriteľa za poskytnutie peňazí dlžníkovi, ktorý má v tomto prípade právo splácať dlh v splátkach. Pokiaľ sa strany vyslovene neodchýlia od tohto dispozitívneho pravidla (čo by bolo možné v iných, než spotrebiteľských vzťahoch - porov. § 52 ods. 2 OZ, teda nie v prejednávanej veci), niet právneho ani ekonomického dôvodu pre to, aby veriteľovi zostalo zachované právo požadovať úroky aj po tom, čo mu dlžník vrátil všetky peňažné prostriedky. Druhá veta § 503 ods. 3 OBZ jednoducho len spresňuje, že veriteľ má nárok na úroky do (predčasného) vrátenia peňažných prostriedkov. Preto nie je správny názor, že toto ustanovenie je použiteľné aj na práve opačný prípad, keď dlžník vôbec nie je schopný peňažné prostriedky vrátiť, a to o to viac, ak ho za to veriteľ sankcionuje „zosplatnením“ dlhu. Využitím práva vyplývajúceho z § 565 OZ sa mení splatnosť dlhu tak, že dlžník stráca výhodu splátok a veriteľ môže požadovať okamžité zaplatať celého dlhu naraz, čím sa situácia veriteľa zlepšuje. Preto

nemožno prisvedčiť ani argumentácii, že uplatnením práva na odstúpenie od zmluvy podľa § 506 OBZ by sa v prípade straty nároku na ďalšie úroky dostal veriteľ do horšieho postavenia. Toto ustanovenie totiž vyvoláva účinky obdobné účinkom „zosplatnenia“ podľa § 565 OZ, teda aj v tomto prípade sa veriteľova situácia zlepšuje v tom zmysle, že môže požadovať vrátenie celého dlhu predčasne. Opačný výklad je jednostranný a nezohľadňuje všetky účinky právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení § 565 OZ a § 506 OBZ. Správny je preto len záver, podľa ktorého po „zosplatnení“ zostáva veriteľovi len právo na úrok z omeškania, ktorý upravuje § 517 ods. 2 OZ (či § 369 OBZ). Pokiaľ by mu mal naďalej patriť aj úrok z pôžičky, či úveru, tak, ako si žalobca vykladá § 502 OBZ, došlo by tým k neoprávnenému zvýhodneniu veriteľov pôžičiek a úverov oproti iným veriteľom s peňažnými pohľadávkami, ktorým zákon umožňuje požadovať po omeškaní dlžníka len úrok z omeškania. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal na staršiu judikatúru, keď aj Najvyšší súd SR v obdobnej veci vyslovil názor, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 4Obo/143/98). Nemožnosť uplatňovania úrokov z úveru po „zosplatnení“ úveru bola predmetom prieskumu aj Ústavného súdu SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 považoval za ústavne konformný postup súdov, ktorým sa veriteľovi nepriznali úroky z úveru po jeho „zosplatnení“. Rovnaký názor vyslovil aj Krajský súd v Trnave vo svojich rozsudkoch sp. zn. 10Co/409/2016, sp. zn. 24Co/53/2018 a sp. zn. 26Co/1/2018. Čo sa týka žalobcom predloženého uznania dlhu z 02.11.2015, ktoré podpísala za žalovaných len žalovaná 2/, podľa názoru súdu prvej inštancie z neho nemožno vyvodiť záver prednesený žalobcom, že žalovaná 2/ uznala dlh v rozsahu, ktorý je predmetom žaloby. Zo znenia tejto listiny nie je zrejmé, či je v sume 21.078,57 € zahrnuté aj príslušenstvo pohľadávky, najmä 6,49 %-ný ročný úrok alebo nie a ako sa má vykladať slovné spojenie „vrátane príslušenstva“, teda či sa príslušenstvo zahŕňa do vyčíslenej sumy, alebo či žalovaná 2/ uznáva okrem sumy 21.078,57 € aj ďalšiu časť nároku v podobe príslušenstva. Pretože žalovaná 2/ podpísala uznanie dlhu v postavení spotrebiteľa a v súvislosti so zmluvou o medziúvere a stavebnom úvere, ktorý je spotrebiteľskou zmluvou, výklad tohto právneho úkonu podlieha pravidlu upravenému v § 54 ods. 2 OZ. Keďže znenie uznania dlhu vyvoláva pochybnosti o výške uznaného dlhu, je nevyhnutné jeho obsah vyložiť spôsobom, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že uznanie dlhu zo strany žalovanej 2/ môže mať účinky podľa § 558 OZ len vo vzťahu k istine v sume 21.078,57 €, z ktorej však žalobca uplatňoval len 19.463,63 €. Preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 20.207,95 € (istina) + 1.670,64 € (vyčíslený úrok z omeškania) = 21.878,59 € s prislúchajúcim pokračujúcim úrokom z omeškania s tým, že žalovaných ako solidárnych dlžníkov zaviazal podľa § 511 ods. 1 OZ na zaplatenie tejto sumy spoločne a nerozdielne (výrok I). V časti vyčísleného úroku po „zosplatnení“ (2.089,26 €) a ďalšieho pokračujúceho ročného 6,49 %-ného úroku po „zosplatnení“ potom žalobu zamietol (výrok II). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) vychádzal súd prvej inštancie z toho, že v zmysle judikatúry (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.11.2008, sp. zn. 6Obo/243/2007) je na posúdenie úspechu strany rozhodujúca uplatnená istina pohľadávky, a preto žalobcovi ako plne úspešnej strane priznal podľa § 255 ods. 1 CSP voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok III).

4. Proti tomuto rozsudku v časti zamietnutia žaloby podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. d), h) CSP. V úvode stručne zhrnul obsah napadnutého rozsudku. Uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovanými zmluvu o úvere. Žalovaní sa zaviazali v štádiu medziúveru splácať len úroky z medziúveru do okamihu splnenia podmienok na poskytnutie stavebného úveru. Platenie uvedených úrokov bola odplata za to, že žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky skôr, ako boli splnené podmienky na poskytnutie stavebného úveru a to v súlade so zmluvou o úvere, všeobecnými podmienkami a zákonom o stavebnom sporení. Vzhľadom na to, že žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním úveru, žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Zmluva o úvere je absolútny obchod, a bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Poukázal na § 497 Obchodného zákonníka a § 502 Obchodného zákonníka. Podľa názoru žalobcu bolo teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Naďalej pretrváva stav, kedy veriteľ nedisponuje s peňažnými prostriedkami a tieto sa naďalej sústreďujú u žalovaných a na strane žalovaných naďalej pretrváva zvýhodnený stav užívania peňažných prostriedkov od žalobcu a to dokonca bezodplatne, keďže peňažné prostriedky stále nevrátili. Splatnosťou nezaničí povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver nie je novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal, nejde o nové dohodnuté úroky. Zmena spočíva v tom, že vzhľadom na to, že dlžník porušil svoju

povinnosť, celá pohľadávka sa stáva splatnou bez ohľadu na dohodnutú lehotu vrátenia. Žalobcovi sa zdá neprípustné, aby sa tým, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalovaných, dostal do horšej situácie a prišiel by tak o právo požadovať úroky za úver, ktoré predstavujú odplatu za užívanie istiny a mal by nárok len na úrok z omeškania. Žalobca mal za to, že nepriznanie úroku za úver spôsobuje značnú nerovnováhu medzi sporovými stranami spočívajúcu v tom, že žalovaní sú neprímerane zvýhodňovaní voči veriteľovi a majú právo užívať peňažné prostriedky od žalobcu bezodplatne. Rovnako sú žalovaní ako porušovatelia povinnosti neprímerane zvýhodňovaní aj voči tým dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti plnia riadne a včas, nakoľko tým, že okresný súd ich zaviazal len na platenie 5,00 % p.a. úroku z omeškania im v podstate znížil úrokovú sadzbu, nakoľko úroková sadzba pri úroku za úver bola dohodnutá na 6,49 % p.a. Uvedené sa zdá žalobcovi absolútne neprijateľné. V právnom štáte je neakceptovateľné, aby sa osoba porušením svojich povinností dostala do výhodnejšej pozície, akú mala pri riadnom plnení svojich povinností. Poukázal na § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Rozhodovacia súdna prax nie je ustálená. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/3/2018-88 zo dňa 11.12.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7Co/1443/2015 zo dňa 29.9.2017, na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/71/2017 zo dňa 21.8.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/20/2017 zo dňa 14.6.2018, na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.7.2019. Žalobca pre úplnosť uviedol, že žalovaní do dnešného dňa žalobcu nekontaktovali, a to aj napriek niekoľkým výzvam, ktoré po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobca žalovaným adresoval. Počas celého konania nemali záujem o riešenie vzniknutej situácie formou mimosúdneho riešenia sporu, ani nevykonali žiadne úhrady smerujúce čo i len k čiastočnej úhrade dlžnej sumy. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že vzhľadom na maximálnu pasivitu zo strany žalovaných ide zo strany okresného súdu o neprímeranú ochranu neplatiaceho dlžníka, spotrebiteľa, ktorý neprejavil ani najmenší záujem o riešenie vzniknutej situácie. Žalobca si uplatnil trovy odvolacieho konania, spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za podané odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti napadnutého výroku III. zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konania a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal žalovaný 1/ v zákonnej lehote odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP. Uviedol, že v prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania je nezákonné. Naopak žalovaný 1/ mal za to, že vyriešenie nezákonnosti exekúcie vedenej voči nemu ako žalovanému 1/ je dôvodné pre posúdenie tohto konania. Tvrdenie súdu uvedené v stručnom posúdení, že civilný súd nemôže preskúmať postup a rozhodnutia exekútora a exekučného súdu je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Súd je viazaný v zmysle § 193 CSP rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Z uvedeného dôvodu sa javí odôvodnenie súdu prvej inštancie uvedené v písomnom rozhodnutí rozsudku, že dôvodom je nehospodárnosť resp. že nebráni rozhodnutiu tejto veci exekučné konanie, považuje žalovaný 1/ ako vágne, arbitrárne, absolútne nezdôvodnené, čím došlo aj k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Z tohto dôvodu je teda potrebné vyhovieť návrhu žalovaného 1/ na prerušenie konania. Ďalej uviedol, že nevy počutím navrhnutých svedkov súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy na vypočutie svedkov resp. predložením listín, čím nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil, že nevie aké okolnosti by mala objasniť osoba dojednávajúca úver a podobne, pričom odôvodnenie nepripustenia týchto dôkazov je vágne, nedostatočné a nedôvodné. Zároveň súd vyhodnocoval, či žalobca upozornil žalovaných 1/ a 2/ na okolnosť v zmysle § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, v ktorom žalobca mal žalovaných vopred upozorniť na možnosť zosplatnenia úveru. Súd prvej inštancie v rozpore s vykonaným dokazovaním a zadováženými dôkazmi - teda že žalovaný 1/ sa nemohol zdržiavať na adrese trvalého pobytu, nakoľko bol vo výkone trestu odňatia slobody a teda súd nezákonne uvádza, že mal žalovaný predmetnú zásielku doručenú momentom, kedy došla na poštu na pôvodnú adresu bydliska. Z predmetného zákonného ustanovenia sa však uvádza, že tento postup môže využiť, až vtedy, keď a keď súčasne upozornil spotrebiteľa. Toto sa v prípade žalovanej 2/ ale najmä žalovaného 1/ neuskutočnilo. Nie je možné na ťarchu žalovaného 1/ uvádzať, že on sa mal ozvať (rozumej z ÚVToS

Leopoldov) žalobcovi ako veriteľovi, že je umiestnený v tomto zariadení na výkon trestu odňatia slobody. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že až po údajnom upozornení žalobcom na postup podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka bola zaplatená suma 424,34 Eur. Toto sa nezakladá, nakoľko upozornenie žalobcu je datované 13.5.2015, zaplatili žalovaní 1/ a 2/ dňa 25.8.2015 sumu 116,17 Eur, teda ešte pred uplynutím 3-mesačnej lehoty. Súd prvej inštancie zároveň nesprávne vypočítal žalovanú sumu, kedy mal vychádzať zo sumy 20.207,92 Eur, keď správne bola istina len 19.463,63 Eur, nakoľko nie je možné započítavať poistenie úveru potom ako bol splatnený - teda nemala byť započítaná platba 112 Eur. Rovnako mali byť vypočítané úroky 5 % p.a. nie zo sumy 19.887,97 Eur, ale zo sumy 19.463,63 Eur. Z rovnakého dôvodu rozporuje aj výpočet sumy 1.670,67 eur, nakoľko táto nebola vypočítaná zo sumy 19.463,63 Eur. Záverom len dodal, že predmetný úver by mal byť považovaný za bezúročný, nakoľko predložená úverová zmluva takýto rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky neobsahovala. Takáto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej žalobcom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi bolo možné priznať právo na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutou a vrátenou istinou a teda len sumu 19.463,63 Eur. Zároveň súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko nezabezpečil eskortu žalovaného 1/ na pojednávaní. Doplnil odvolanie o odvolací argument, že došlo k zmene zákonného sudcu bez tohto oznámenia žalovanému 1/, čo má za následok porušenie Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd. Žiadal, aby odvolací súd zrušil podľa ustanovenia § 389 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení napadnutý rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala žalovaná 2/ po uplynutí zákonnej lehoty odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnila tým, že súd nesprávnym postupom znemožnil žalovanej 2/, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tým, že súd prvého stupňa dospel na základe neúplných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam bez vypočítania navrhnutých svedkov. Žiadala, aby odvolací súd postupoval podľa § 389 ods. 1, 2 CSP.

7. Vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 1/ podal žalobca. Uviedol, že nakoľko žalovaný 1/ vo svojom odvolaní bližšie neodôvodnil dôvodnosť uvedeného tvrdenia, tak ako ani počas celého konania, žalobca sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou okresného súdu. Žalobca mal za to, že vedenie exekúcie na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 8Er/250/2014, resp. jej výsledok nemôže akýmkoľvek spôsobom spochybniť nárok žalobcu. Žalovaný 1/ vo svojom odvolaní namietal, že okresný súd nevykonal všetky navrhované dôkazy. V súvislosti s uvedeným mal žalobca za to, že okresný súd mal za preukázané, že Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 05.05.2010 (ďalej aj len „zmluva o úvere“) bola riadne uzavretá. Žalovaní počas celého konania nespochybňovali kontraktačný proces smerujúci k uzatvoreniu zmluvy o úvere, a to od podania jeho žiadosti až po samotné uzatvorenie zmluvy o úvere, preto žalobcovi nie je dostatočne zrejmé, aké rozhodujúce skutočnosti by objasnila osoba, ktorá úver za žalobcu dojednávala. Na základe uvedeného sa žalobca v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou okresného súdu a mal za to, že okresný súd pri dokazovaní postupoval v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým so zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len „CSP“). Čo sa týka doručovania upozornenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a samotného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti si žalobca uviedol, že pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti postupoval v súlade s právnymi predpismi, a to v súlade s ustanovením § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len „Občiansky zákonník“) v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo v konaní pred okresným súdom preukázal listinnými dôkazmi. Žalovaný 1/ vo svojom odvolaní poukázal na nesprávny výpočet žalovanej sumy. Nakoľko žalobcovi nie je dostatočne zrejmé, na základe akých skutočností žalovaný 1/ dospel k tvrdenému vyčísleniu, nedokáže sa k tvrdeným skutočnostiam relevantne vyjadriť. Žalobca mal za to, že na základe Výpisu z účtu medziúveru a Výpisu z účtu stavebného sporenia okresnému súdu, ako aj žalovaným prehľadným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril čerpanie medziúveru na základe zmluvy o úvere a započítavanie všetkých prijatých vkladov od žalovaných. Žalovaný 1/ v odvolaní tiež uvádza, že predmetný úver by mal byť z dôvodu absencie rozpisu splátok na istinu, úroky a poplatky, považovaný za bezúročný a bezpoplatkový. Nakoľko žalovaný 1/ neuviedol na základe akých, v tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že v zmysle

ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa „právne vzťahy, ktoré vznikli pred 10. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spravujú podľa doterajších predpisov, ...“. V nadväznosti na uvedené je preto na daný právny vzťah nutné aplikovať zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý sa v zmysle ustanovení § 1 ods. 2 písm. a) „nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu“. Účel nadobudnutia v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je možné podporiť aj článkom I., bod. 2 písm. c) zmluvy o úvere, v zmysle ktorého je účelom tak mimoriadneho medziúveru, ako aj stavebného úveru modernizácia a obnova bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu alebo na udržiavacie práce na nich. Žalobca si týmto predložil aj zoznam dokladov účelového použitia, ktoré boli žalobcovi ako veriteľovi predložené zo strany žalovaných pri čerpaní peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere, a ktoré potvrdzujú prechádzajúcu argumentáciu žalobcu. Vzhľadom na množstvo dokladov účelového použitia, žalobca predkladá iba ich zoznam spolu s uvedením sumy tohto ktorého dokladu. V prípade, že predložený zoznam nebude dostatočným dôkazom je žalobca pripravený predložiť každý doklad osobitne. V nadväznosti na uvedené je možné konštatovať, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti účinné v čase jej uzatvorenia a preto ju nie je možné klasifikovať ako bezúročnú a bez poplatkov. V súvislosti s uvedeným považuje žalobca argumentáciu žalovaného 1/ týkajúcu sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru za irelevantnú. Žalovaný 1/ v odvolaní tiež poukazuje na to, že došlo k zmene zákonného sudcu bez oznámenia tejto skutočnosti žalovanému 1/, čo má za následok porušenie Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd. Na základe písomností, ktoré boli počas celého konania doručované žalobcovi, má žalobca za to, že v konaní nedošlo k zmene zákonného sudcu. Uvedené vyplýva z Potvrdenia o prijatí návrhu na začatie konania, na základe ktorého bolo žalobcovi okrem iného oznámené, že vec bola pridelená na rozhodnutie sudcovi: JUDr. Petrovi Dumanovi a konanie je vedené pod spis. zn. 19Csp/170/2018. Rozsudok zo dňa 05.09.2019, č. k. 19Csp/170/2018-298 bol vydaný sudcom JUDr. Petrom Dumanom. V súlade s uvedeným žalobcovi nie je dostatočne zrejmé, na akú zmenu zákonného sudcu žalovaný 1/ v tomto prípade upozorňuje a napáda. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že okresný súd sa na základe vykonaného dokazovania v dostatočnom rozsahu vypořiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami sporových strán, v súlade s princípom právnej istoty. Žalobca mal za to, že podané odvolanie zo strany žalovaného 1/ je iba účelovým prostriedkom k oddialeniu plnenia si povinností v zmysle žalobou uplatneného a rozsudkom priznaného nároku, nakoľko žalovaný svoj záväzok voči žalobcovi do dnešného dňa neuhradil ani čiastočne. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Repliku k vyjadreniu žalobcu podala žalovaná 2/. Uviedla, že posielala spisy ako vyjadrenie, v ktorom sú uvedené dôkazy podľa čoho postupoval exekútor s navrhovateľom protiprávne a ako sa spochybnil svojím konaním Okresný súd Dunajská Streda v súlade s poverením na vykonanie exekúcie pod č. 8Er/530/2014 zo dňa 4.6.2014, ktorý má vplyv na konanie vedené pod sp.zn. 19Csp/10/2018-298 (viď spisy od 1 do 21) a preto žiadala, aby odvolací súd zrušil podľa ustanovenia § 389 zákona č. 160/2015 Z.z. rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 19Csp/170/2018-298 a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

9. Dupliku k replike žalovanej 2/ podal žalobca. Vyjadril sa, že výslovne popierajú tvrdenie žalovaného 2/, že by žalobca postupoval protiprávne. Tak ako uviedli už vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach spolu s predloženými dôkazmi, blokácia finančných prostriedkov nebola vykonávaná na základe svojvôle žalobcu, ale na základe príkazu na začatie exekúcie príkázaním pohľadávky zo dňa 08.08.2014 (ďalej aj len „príkaz na začatie exekúcie“), ktorý bol vydaný v exekučnom konaní EX 356/2014 vedenom súdnym exekútorom Mgr. Marcela Zummerová voči žalovanému 1/ ako povinnému. Príkaz na začatie exekúcie bol žalobcovi doručený dňa 14.08.2014. V nadväznosti na príkaz na začatie exekúcie bol žalobca v zmysle platných právnych predpisov, najmä zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj len „exekučný poriadok“), povinný blokovať nasporenú sumu na konte stavebného sporenia až do výšky vymáhaného nároku v exekučnom konaní, čo v konečnom dôsledku znamenalo aj obmedzenú dispozíciu s nasporenými prostriedkami vo vzťahu k žalovaným. S ohľadom na uvedené si žalobca dovoľuje zdôrazniť, že sám žalobca bol oprávnený disponovať iba so sumou 99,58 EUR v zmysle platného exekučného poriadku. Táto suma bola pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti zúčtovaná s dlžnou sumou na konte medziúveru. Účet stavebného sporenia hoc je prislúchajúcim účtom k poskytnutému medziúveru a finančné prostriedky na ňom sú vinkulované v prospech účtu

mediúveru, nie je žiadnym spôsobom vyňatý z vykonávania exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke. Žalobca mal za to, že s uvedenými tvrdeniami žalovaných ohľadne súvisu prebiehajúceho exekučného konania voči žalovanému 1/ a prebiehajúceho súdneho konania voči žalovaným sa dostatočne vysporiadal okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalovaná 2/ vo svojich tvrdeniach neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, žalobca sa ďalej v plnom rozsahu pridržiaval svojich vyjadrení a dôkazov, ktoré boli predložené. Žalobca mal za to, že podané odvolania zo strany žalovaných sú iba účelovým prostriedkom k oddialeniu plnenia si povinností v zmysle žalobou uplatneného a rozsudkom priznaného nároku, nakoľko žalovaní na svoj záväzok voči žalobcovi do dnešného dňa nezačali opäť poukazovať finančné prostriedky. Mali za to, že sú dané dôvody na vydanie rozhodnutia tak ako ho navrhoval vydať žalobca vo svojom podaní zo dňa 20.08.2018 a to nasledovne: Žalovaní I. a II. sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 23.967,85 EUR, spolu so 6,49 % p. a. úrokom za úver zo sumy 19.463,63 EUR od 19.04.2017 do zaplataenia a 5,00 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 20.207,92 EUR od 19.04.2017 do zaplataenia, ako aj trovy konania.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania podali včas oprávnené osoby - strany sporu, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné len v časti III. výroku, pretože rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II. a IV. je vecne správny, čo zároveň znamená, že odvolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné. Naproti tomu odvolanie žalovanej 2/ je potrebné ako oneskorené odmietnuť.

11. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 19Csp/170/2018 bolo zaplataenie sumy 23.967,85 eur s príslušenstvom z právneho dôvodu nesplateného mimoriadneho mediúveru. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnoti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie.

12. „26. Dovolací súd preto vo veci sp.zn. 5 Cdo 42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnoti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatal ako cenu peňazí.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/1/2020 zo dňa 25.8.2020)

13. „24. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnoti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatal ako cenu peňazí.“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.6.2020)

14. „24. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnoti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatal ako cenu peňazí.“ 11/ Uvedenú právnu otázku následne totožným spôsobom riešili i ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 8 Cdo 237/2019, 8 Cdo 135/2020).“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/73/2020 zo dňa 28.9.2020)

15. K odvolacej námietke žalobcu, že dlžník je povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov, je nevyhnutné sa vyjadriť, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnoti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatal ako cenu peňazí. Zo žiadneho ustanovenia aplikovateľných právnych predpisov nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatnenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatenie je inštitúci slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia

dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v časti zamietnutia úroku z úveru vychádzal z odlišného právneho názoru, a teda rozsudok v časti zamietnutia úroku z úveru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že účastníci dňa 29.4.2010 uzatvorili zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalobca žalovaným úver v sume 20.000 Eur s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 6,49 % ročne a bez uvedenia dátumu konečnej splatnosti úveru. Keďže absentuje dátum konečnej splatnosti zmluvy, žalovaní ako dlžníci sú povinní zaplatiť žalobcovi úroky z úveru aj za dobu po zosplatení úveru, a to až do úplného vrátenia istiny úveru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia úroku z úveru podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaní sú povinní do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úrok z úveru v sume 2.089,26 eur (t.j. 6,49% zo sumy 19.463,63 eur od 28.8.2015 do 18.4.2017) a úrok z úveru vo výške 6,49 % ročne zo sumy 19.463,63 eur od 19.4.2017 do zaplatenia.

16. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania je nezákonné, nakoľko odôvodnenie považuje za vágne, arbitrárne, absolútne nezdôvodnené, čím došlo aj k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, je na mieste uviesť, že rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania predstavuje procesné rozhodnutie, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach strany konania vo veci samej. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/133/2019 zo dňa 26.05.2020) Prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho súdneho alebo iného konania síce pripúšťa § 164 CSP, no z jeho doslovného znenia po porovnaní s § 162 CSP, ktorý obsahuje dôvody obligatórneho prerušenia konania, vyplýva, že v prípade § 164 CSP je len na súde, či konanie na návrh strany preruší, pričom v preskúvanom prípade žiadne relevantné dôvody neexistujú.

17. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že nevypočítím navrhnutých svedkov súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, je potrebné ustáliť, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom svedkyne pani B., ktorá úver dojednávala za žalobcu, pani Zummerovej, súdnej exekútorke a pána Mgr. O. Z., nadporučíka OR PZ Dunajská Streda. Vo vzťahu k svedkyni pani B. medzi stranami neboli sporné okolnosti podpísania zmluvy o úvere, preto súd prvej inštancie nevidel dôvod na výsluch osoby, ktorá za žalobcu úver dojednávala. Vo vzťahu k výsluchu pani Zummerovej, súdnej exekútorke a pána Mgr. O. Z., nadporučíka OR PZ Dunajská Streda, žalovaný nespresnil, aké skutkové tvrdenia sa majú ich výsluchom preukázať. Z jeho podaní možno vyvodíť, že tieto návrhy na dokazovanie by sa mali týkať spôsobu vedenia exekúcie, ktorý žalovaný 1/ vytrvalo napáda, ale na rozhodnutie o nárokoch zo zmluvy o úvere nie je potrebné vykonávať dokazovanie vo veciach exekúcie, v ktorej sa vymáha pohľadávka tretej osoby.

18. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že nie je možné na ťarchu žalovaného 1/ uvádzať, že on sa mal ozvať (rozumej z ÚVTOS Leopoldov) žalobcovi ako veriteľovi, je nevyhnutné uviesť, že je to adresát, kto vie oznámiť druhej zmluvnej strane zmenu adresy na doručovanie, teda že je umiestnený v zariadení na výkon trestu odňatia slobody. Naproti tomu odosielateľ nemá ani možnosť získať vedomosť o tom, že adresát sa na dotknutej adrese nezdržiava a je dobromyseľný v tom, že zásielku doručoval na správnu adresu. Keďže žalovaný 1/ neoznámil žalobcovi zmenu adresy na doručovanie písomností, prípadne nezmenil označenie domovej listovej schránky, prípadne nedohodol doposielanie zásielok na inú adresu, musí znášať negatívne právne následky svojej pasivity.

19. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že súd prvej inštancie nesprávne vypočítal sumu, kedy mal vychádzať zo sumy 20.207,92 eur, keď správne bola istina len 19.463,63 eur, nakoľko nie je možné započítavať poistenie úveru potom ako bol spoplatnený - teda nemala byť započítaná platba 112 eur, pričom mali byť vypočítané úroky 5 % p.a. nie zo sumy 19.887,97 eur, ale zo sumy 19.463,63 eur a zároveň z rovnakého dôvodu rozporoval aj výpočet sumy 1.670,67 eur, nakoľko táto nebola vypočítaná zo sumy 19.463,63 eur, na mieste je sa vyjadriť, že tvrdenie žalovaného 1/ nie je ničím podložené, nakoľko žalobca v žalobe jasne vysvetlil, že dlžná istina vo výške 19.463,63 bola vypočítaná ako poskytnutý úver vo výške 20.000 eur po odpočítaní nasporenej sumy 112,03 eur a po odpočítaní vkladov žalovaných 1/ a 2/ po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vo výške 424,34 eur, čo je matematicky správny postup. Následne boli k istine 19.463,63 eur pripočítané nezaplatené poistenie ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 112 eur, úrok za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške

632,29 eur a 5 % p.a. úrok z omeškania od 28.8.2015 do 18.4.2017 vo výške 1.670,67 eur, čo v súčte predstavuje sumu 21.878,59 eur tak, ako bola uvedená vo výrok II. napadnutého rozsudku v spojení s opravným uznesením. Aj úroky z omeškania vo výške 5 % p.a. boli vypočítané z istiny 19.463,63 eur, čo je správny postup.

20. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že úver by mal byť považovaný za bezúročný, nakoľko predložená zmluva o úvere takýto rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky neobsahovala, je nevyhnutné sa vyjadriť, že § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného do 10.6.2010 (ďalej len „ZSÚ“) zakotvovala, že zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru 1) na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Keďže na zmluvu o úvere sa nevzťahuje ZSÚ, nemožno aplikovať na preskúmaný prípad § 4 ods. 2 písm. e) ZSÚ, a teda nemožno v zmluve o úvere vyžadovať uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

21. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že súd nezabezpečil eskortu žalovaného 1/ na pojednávaní, odvolací súd udáva, že procesný kódex neukladá súdu prvej inštancie povinnosť zabezpečiť eskortu žalovaného 1/ na pojednávanie, pričom žalovaný 1/ bol v súdnom konaní zastúpený advokátom ako právnym zástupcom, čo je zrejmé z plnomocenstva zo dňa 17.6.2019 (č.l. 226), a teda nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že došlo k zmene zákonného sudcu bez tohto oznámenia žalovanému 1/, čo má za následok porušenie Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd, je nevyhnutné uviesť, že spis bol pridelený sudcovi JUDr. Petrovi Dumanovi (č.l. 29), pričom napadnutý rozsudok vydal JUDr. Peter Duman (č.l. 298). To znamená, že nedošlo k zmene zákonného sudcu.

23. K odvolaniu žalovanej 2/ je nevyhnutné uviesť, že rozsudok súdu prvej inštancie jej bol doručený dňa 4.10.2019, pričom táto skutočnosť vyplýva z pripojenej doručky (č.l. 308). Lehota na podanie odvolania začala plynúť podľa § 121 ods. 2 CSP dňom po doručení, teda dňa 5.10.2019. Koniec 15 dňovej lehoty pripadol na 21.10.2019 (v pondelok). Odvolanie však bolo žalovanou 2/ dané na poštovú prepravu až dňa 22.10.2019 (v utorok), teda 1 deň po uplynutí odvolacej lehoty. Keďže odvolanie žalovanej 2/ bolo podané oneskorene, odvolací súd ho odmietol v zmysle § 386 písm. a) CSP bez toho, aby skúmal odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalovaného 2/.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a IV. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádzal dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Naproti tomu odvolací súd výrok III. zmenil v zmysle § 388 CSP, nakoľko neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie a ani na jeho zmenu a určil žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi aj úrok v dohodnutej výške aj po zosplatnení, tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

25. O nároku na náhradu trov tohto (prvoinštančného i odvolacieho) konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

26. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).